

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei)

Strigătul femeii cananeence și strigătul mamelor noastre

Ori de câte ori se citește evanghelia nu-mită a femeii cananeence, unde ni se relatează întâlnirea dintre Hristos-Viața și o mamă copleșită de griji și durere din pricina suferinței fiicei sale, ne revin în memorie dragostea și jertfa, lacrima și necazul, dorul și bucuria fiicărei mame.

Într-un fel sau altul, orice mamă se aseamănă cu personajul evanghelic îndrăgit și apreciat de Mântuitorul Hristos, Care, privind la credința și stăruința ei, i-a tămăduit copilul bolnav. La drept vorbind, în strigătul zburcinatei mame, nu se regăsește oare rugăciunea tuturor mamelor noastre? Văzându-și copiii doborâți de boli fizice ori sufletești, ele se roagă, stăruie, varsă lacrimi lângă icoane sau în biserici, implorând mila Domnului, precum femeia cananeencă: „Miluiește-mă Doamne, fiica, fiul meu este bolnav, rătăcit, dezorientat, neîmplinit profesional sau familial. Este pătimaș, impulsiv, neadaptat, încăpățânat, nu socializează, nu merge la biserică, nu se roagă, nu ține sărbătorile. De postit, nici atât, nu ascultă de nimeni, nu vrea să-și croiască vreun viitor, trăind în delăsare. Fumează sau consumă alcool. Nu s-a cunu-

nat, irosește prea ușor banii, se ceartă cu frații lui, crede că noi, părinții, îi dorim răul”. Iată cuvinte auzite adesea din gurile multor femei care ajung la Hristos, în Biserica Slavei Lui, răvășite de supărare, rugându-l pe slujitorul Casei lui Dumnezeu să le asculte obida. Apoi scriu acatiste, înșiruind cerințe duhovnicești ori materiale pentru odraslele lor. Probabil majoritatea preoților au asistat, la fel ca mine, la scene înduioșătoare, când câte o credincioasă, năpădită de durere și emoție, pregătește pomelnicul pentru dumnezeiasca Liturghie și, cu mâinile tremurânde, înăsprite de muncă, își așterne oful pe hârtia stropită cu lacrimi grele de bune nădejdi, dar și de ușurare, că a auzit-o Hristos și că Biserica, prin rugăciunile ei, va mijloci, ca altădată ucenicii Domnului: „slobozește-o, Doamne, că strigă”. Cu toții am plâns în viața noastră, dar niciodată lacrimile mamei nu se pot confunda: ele apar aidoma unui diamant ce taie-n două oglinda zilelor.

În **Taina Sfântului Maslu**, relatarea întâlnirii dintre grijulia mamă și Mântuitorul Hristos este redată prin evanghelia a șasea. Oare ce a stat la baza selectării frag-

mentului cu pricina din multitudinea de vindecări și întâmplări minunate prezentate în sfintele Evanghelii? Dumnezeieștii Părinți, prin inspirata lor alegere, au urmărit lucrarea lui Dumnezeu de identificare, de îngrijire, de vindecare a tuturor celor bolnavi trupești și sufletești, realizând o veritabilă „antropologie” a căderii și ridicării omului din păcat. Din această perspectivă, **răspunsul Sfântului Ioan Gură de Aur** ar putea să ne lămurască. Referindu-se la comportamentul Mântuitorului Hristos, Care intenționat se prefacă că nu aude strigătul disperat al cananeencei ce dorea tămăduirea copilei, dumnezeiescul părinte spune că atât tăcerea Domnului, cât și întârzierea Sa în a da un răspuns favorabil femeii de alt neam și de altă religie decât evreei, ascund dorința Lui de a reliefa marea-i credință. Dacă El n-ar fi lăsat-o să ceară stăruitor vindecarea fiicei, ucenicii nu ar fi remarcat atât de clar trei mari virtuți ale sale: credința puternică, smerenia profundă și rugăciunea stăruitoare.

În cazul **evangheliei a șasea** de la Sfântul Maslu, Biserica a rânduit aici minunata relatare nu doar pentru că Desăvârșitul Tauturg - Iisus izbăvitorul - a vindecat-o pe copilă neputincioasă, ci spre a ne arăta că lipsa de credință reprezintă o boală, că mândria constituie, de asemenea, o boală, la fel cum absența rugăciunii ori a perseverenței în rugăciune înseamnă tot o suferință. Așa ni se atrage atenția că, în măsura în care căutăm cu osârdie vindecarea de bolile trupești, cu aceeași râvnă se cuvine să-L rugăm pe Domnul a ne tămădui și de cele sufletești.

Una din **afecțiunile spirituale** întâlnite foarte frecvent astăzi se întrezărește tot din cuprinsul amintitei pericope evanghelice: se observă lesne faptul că mama s-a identificat pe deplin cu boala fiicei, devenind glasul copilei ce nu se putea ruga, fiindcă ajunsese posedată de un demon.

(continuare în pagina 2)

MIHAI EMINESCU și RELIGIA (II)

Monahia Agafia Moisa, le-a cunoscut bine pe surorile Ralucăi Lurașcu, maicile Fevronia, Sofia și Olimpiada Lurașcu, stareța mănăstirii, dar și pe Xenia Velisarie, nepoata lor care a stat în aceeași chilie și după moartea lor a rămas stăpână în casă. Vasile Lurașcu a construit la Agafton două case, una pentru Fevronia și alta pentru Olimpiada și Sofia.

Agafia Moisa, vorbește și despre poetul Mihai Eminescu, din cele auzite de la celelalte măicuțe: „Venea regulat în fiecare vară la maicile Lurașcu, mătușile lui. Povestea maica Olimpiada că venea la ele, stătea câte-o săptămână, se ruga în biserică și mai ales asculta cântarea maicilor de la strană. Îi plăcea cum cântă. Era totdeauna singuratic. Venea mereu singur. Apoi, se ducea aproape de mănăstire, pe un deal în pădure, unde este o poiană frumoasă, liniștită. Acolo stătea ceasuri întregi, singur. Medita, admira priveliștea codrilor seculari de pe dealuri, scria poezii. Asculta clopotele mănăstirii. Seara se întorcea la maicile Lurașcu, se ruga, mânca ceva și se culca. Toate acestea ni le povestea maicile bătrâne și mătușile lui. După ce s-a îmbolnăvit nu mai venea așa des. Dar maicile Lurașcu mereu plângeau și dădeau slujbe la preoții mănăstirii pentru sănătatea lui. La fel ne povestea și vara lui, maica Xenia Velisarie. Iar după ce a murit Eminescu, maicile îi făceau regulat colivă și parastas la biserică, în fiecare sâmbătă”.

Aceste afirmații confirmă faptul că **Mihai Eminescu era un om credincios** iar rugămintea lui din spovedania de la Mănăstirea Neamțului o întărește: „Părinte, să mă îngroapăți la țărurile mării și să fie într-o Mănăstire de Maici și să ascult în fiecare seară ca la Agafton cum cântă „Lumină lină”.

Viața monahală de la Agafton l-a ajutat pe Eminescu să-și formeze o **concepție sănătoasă despre biserică** și rolul ei în viața societății românești: „biserică păstrează limba și națiunea și e prin aceasta cea mai înaltă instituție de cultură”. Biserica Ortodoxă este la Eminescu: „maica spirituală a neamului românesc, cea care a născut unitatea limbei și unitatea etnică și care a fost azilul de mântuire națională în țări unde românul nu are Stat”.

Referindu-se la **jertfa lui Iisus Hristos**,

în ziarul „Timpul” din 12 aprilie 1881, Eminescu spune: „A se sacrifica pe sine pentru semenii săi, nu din mândrie, nu din sentiment de datorie civică, ci din iubire, a rămas de atunci cea mai înaltă formă a existenței umane, acel sâmbure de adevăr care dizolvă adânc dizarmonie și asprimea luptei pentru existență ce bântuie natura întregă”.

Mihai Eminescu a fost profund creștin, afirmând că: „Istoria omenirii este desfășurarea cugetării lui Dumnezeu. Nu se mișcă un fir de păr din capul nostru fără știrea lui Dumnezeu”.

„A pus în tine Domnul nemargini de gândire,
Ast, nemărginire de gând ce-i pusă-n tine
O lume e în lume și în vecie ține”
(Feciorul de împărat fără stea)

Poezia sa, cu **profund mesaj religios**, Rugăciune, exprimă concepția poetului despre divinitate, rugându-se Sfintei Marii să-l ajute în momentele grele din viața sa:

„Dă-mi tinerețea mea, redă-mi credința
Și reapar din cercul tău de stele;
Ca să te-ador de-acum pe veci, Marie!”

Mihai Eminescu a luat atitudine în Curierul de Iași asupra influenței austriece asupra Mitropoliei din Suceava, cea mai importantă și „cea mai însemnată în Orient prin spiritul

ei”. El scrie în 1876: „Și nu mai arde candela vecinică la capul bincredinciosului și de Hristos iubitorului Ștefan Voievod. Biserica lui Alexandru cel Bun în Suceava stă de 80 de ani în ruină; iar Mitropolia Sucevei cu moaștele Sf. Ioan cine se-ngrijește de ea?... Singură Mitropolia Moldovei și a Sucevei e ab antiquo suverană, neatârnată de nici o patriarhie; acestei Mitropolii a Moldovei și Sucevei se datorește introducerea limbei române în biserică și stat, ea este mama neamului românesc”.

Mihai Eminescu și-a dat seama de marea importanță pe care o are biserică strămoșească asupra menținerii spiritului național, a limbii române și obiceiurilor poporului român, în condițiile de ocupație străină.

Mergând astăzi pe urmele lui Eminescu la Agafton, găsim vechea bisericuță de lemn, unde se află două picturi ale mătușilor sale: Sofia și Olimpiada. În această biserică a intrat și s-a închinat, de multe ori, și Mihai în vizitele sale la Agafton. În cimitirul mănăstirii se află mormântul Olimpiadei Lurașcu, care a fost stareță până la săvârșirea ei din viață. Biserica nouă, unde Mihai a participat la slujbe, este și astăzi loc de rugăciune, chiliile mătușilor sale, Fevronia și Sofia, fiind între timp refăcute.

Ing. Nicolae Iosub-Botoșani
Sursa: lumeacredintei.com

Strigătul femeii cananeence și strigătul mamelor noastre

(continuare din pagina 1)

Ea nu a spus: „Doamne, miluiește pe fiica mea”, ci „Doamne miluiește-mă!, Doamne ajută-mă!”, arătând că necazul progeneriturii a devenit propria durere a mamei. Este cu adevărat o maladie cronică a zilelor noastre indiferența, lipsa de compasiune cu cei aflați în nevoi. Vă propun un mic test: câți dintre noi, întâlnindu-se cu Hristos pe calea vieții pământene, l-ar cere ceva pentru altul mai

bolnav, mai sărac ori mai obidit decât el? (...)

Revenind la strigătul mamelor din zilele noastre, da, multe dintre ele strigă după Hristos pentru mulți, foarte mulți tineri suferinzi. Pe lângă afecțiunile trupesti, cele spirituale se ivesc mai des ca oricând. O sumedenie de odrasle, la vârste extrem de fragede, se lasă antrenate în tot soiul de scaderi: tutun, alcool, droguri, indiferentism religios, relativizarea credinței și tradițiilor

neamului lor, dezordine sentimentală și sexuală, lipsă de orizont, alături de nenumărate altele. Avem, așadar, nevoie de mame, de părinți, în genere, foarte credincioși, extrem de răbdători și cu nezdruccinată credință, pentru salvarea urmașilor lor. Numai așa vor auzi cuvântul cel izbăvitor al Mântuitorului Hristos: „omule”, sau „femeie, mare este credința ta. Fie ție după cum voiești!”

(Arhim. Mihail Daniliuc | www.doxologia.ro)